

Capitolul 26

Capitolul 26

Conștiința lui Agripa este mișcată

În Agripa era, cred, mai mult curiozitate decât conștiință, deși poate să fi fost ceva dorință de a profita de ocazie pentru a cunoaște care era învățătura ce agitase atât de mult mințile oamenilor; o înclinație de a cerceta, care era mai mult decât curiozitate. În general cuvintele lui sunt luate ca și cum n ar fi fost departe de a fi convins că creștinismul este adevărat; probabil că așa ar fi stat lucrurile dacă propriile sale patimi nu i ar fi stat în cale. Însă se pune întrebarea dacă aceasta este forța expresiei în greacă, așa cum se presupune în general, și nu cumva remarcă lui are mai degrabă rolul de ascunde stânjeneala sa la apelul făcut înaintea lui Festus, cu privire la convingerile sale iudaice. Acesta cred să fie sensul. Noțiunea de “aproape creștin” este cu totul greșită, deși mintea unui om poate fi sub influențe care ar trebui să l conducă la acest rezultat, însă el să l respingă. I ar fi părut bine ca Pavel să fie eliberat. El își exprimă convingerea că s ar fi putut face acest lucru dacă apostolul n ar fi apelat la Cezar. El își expune părerea către Festus ca un om înțelept și cumpătat, însă în realitate cuvintele îi erau dictate de către conștiință – cuvinte pe care s a putut aventura să le rostească atunci când Festus și toți ceilalți erau de acord că Pavel nu făcuse nimic vrednic de moarte sau de lanțuri.

Dumnezeu a dorit ca nevinovăția iubitului Său slujitor să fie dovedită în fața lumii. Discursul său are această direcție. El merge mai departe de atât, însă scopul este de a da socoteală de purtarea sa. Convertirea miraculoasă este relatată pentru a justifica activitatea sa de după aceea; însă este povestită în așa fel încât să acționeze asupra lui Agripa, care era familiarizat cu lucrurile iudaice și care în mod evident dorea să audă ceva despre creștinism, despre care bănuia că ar fi adevărul. Prin urmare el se folosește de oportunitatea de a l auzi pe apostol explicându l. Însă Agripa rămâne în mare parte în poziția în care se afla. Totuși starea lui de suflet face ca gura lui Pavel să se deschidă, iar acesta se adresează direct și în mod deosebit împăratului; care, evident preocupat de subiect, îl chemase să vorbească. Pentru Festus totul nu era decât vorbărie goală.

Trimis de Dumnezeu înaintea națiunilor

Demnitatea purtării lui Pavel înaintea acestor cârmuitori este perfectă. El se adresează conștiințelor cu uitarea de sine a unui om în care comuniunea cu Dumnezeu și simțământul relației sale cu Acesta purtau gândurile deasupra oricărui efect al împrejurărilor. El acționa pentru Dumnezeu; și, cu un respect pentru poziția celor cărora li se adresa, vedem ceea ce era cu totul superior lor din punct de vedere moral. Cu cât împrejurările îi erau mai umilitoare, cu atât mai multă frumusețe este în această superioritate. Înaintea neamurilor el este un misionar de la Dumnezeu. Pavel este din nou (binecuvântat fie Dumnezeu!) în locul său corect. Tot ceea ce a spus iudeilor a fost drept și meritat; însă de ce s a supus el, care fusese scos din mijlocul națiunii, lipsei lor totale de conștiință și patimilor lor oarbe care nu îngăduiau nici un loc mărturie? Totuși, după cum am văzut, s a întâmplat așa pentru ca iudeii să și umple cu totul măsura fărădelegii lor și ca într adevăr binecuvântatul apostol să calce pe urmele Stăpânului său.

Pavel relatează lui Agripa istoria sa personală

Cuvântarea lui Pavel către împăratul Agripa ne furnizează cea mai completă imagine a întregii poziții a apostolului, așa cum el însuși o privea la momentul când lunga sa slujbă și lumina Duhului Sfânt îi luminau privirea înapoi.

El nu vorbește despre Adunare – aceasta era o învățătură spre instruire, nu parte a istoriei lui. Însă el prezintă în detaliu tot ce ținea de istoria sa personală, în legătură cu slujba sa. Fusese un fariseu strict; și aici el pune în legătură doctrina lui Hristos cu nădejile iudeilor. Era în lanțuri “pentru speranța promisiunii făcute părinților”. Fără îndoială că învierea își avea locul aici. De ce ar crede împăratul că învierea este imposibilă, că Dumnezeu n ar putea învia morții? Acest lucru îl conduce către un alt punct. Pavel crezuse cu adevărat că trebuia să facă multe lucruri împotriva lui Isus din Nazaret și le făcuse cu toată energia caracterului și cu bigotismul unui iudeu devotat. Starea lui prezentă, ca un martor printre neamuri, depindea de schimbarea lucrată în el prin revelația Domnului atunci când el era preocupat să l distrugă numele. Aproape de Damasc, o lumină mai strălucitoare decât soarele i a trântit pe toți la pământ și el singur a auzit glasul Celui Drept, așa că a aflat din gura Sa că era Isus și că i considera pe cei care credeau în El ca fiind El Însuși. N a putut rezista unei astfel de mărturii. Însă de vreme ce aceasta era marea pricină de întristare pentru iudei, el a arătat că poziția sa a fost oficial desemnată de către Domnul Însuși. Fusese chemat să fie martor al slavei pe care o văzuse; adică al lui Isus în acea slavă; și al altor lucruri de asemenea, pentru manifestarea cărora Isus avea să i Se arate din nou. Un Hristos slăvit, cunoscut (personal) doar ca aflat în cer, era subiectul mărturiei încredințate lui. Pentru acest scop îl separase Domnul și dintre iudei și dintre neamuri, misiunea lui aparținând în mod imediat cerului, avându și originea acolo; și el era trimis oficial de către Domnul slavei la neamuri pentru ca acestea să și schimbe poziția față de Dumnezeu prin credința în acest Isus slăvit, deschizându le ochii, aducându le din întuneric la lumină, de sub puterea lui Satan la Dumnezeu și dându le o moștenire împreună cu cei sfințiți. Aceasta era o lucrare clară. Apostolul nu fusese neascultător viziunii cerești și învățase pe cei dintre neamuri să se întoarcă la Dumnezeu și să se poarte ca atare. Din această pricină iudeii căutau să l omoare.

Nimic mai simplu, nimic mai adevărat, ca această istorie. Ea pune cauza lui Pavel și purtarea iudeilor în cea mai limpede lumină. Când a fost chemat să și vină în fire de către Festus, care nu vedea altceva decât un entuziasm lipsit de rațiune, el face apel cu o demnitate perfectă și cu un discernământ ascuțit la cunoașterea de către Agripa a lucrurilor pe care toată relatarea sa se baza; căci nu se petrecuseră într un colț.

Împăratul față în față cu sărmanul întemnițat, dar bogat în Domnul

Agripa nu era departe de a fi convins, însă inima îi era neschimbată. Dorința pe care Pavel o exprimă aduce chestiunea înapoi la realitatea ei morală. Întâlnirea ia sfârșit. Împăratul își reia poziția împărătească însoțită de curtoazie și îngăduință, iar ucenicul pe cea a unui întemnițat; însă, oricare ar fi fost poziția apostolului, vedem în el o inimă cu totul fericită și umplută de Duhul și de dragostea lui Dumnezeu. Cei doi ani

de temniță nu i provocaseră nici o deprimare a inimii sau a credinței, ci doar îl eliberaseră de hărțuirea iudeilor pentru a i oferi momente petrecute cu Dumnezeu.

Agripa, surprins și captivat de povestirea clară și directă a lui Pavel, se debarasează de presiunea adresării personale a acestuia spunând: “Curând mai vrei tu să mă îndupleci să devin creștin”. Dragostea ar fi putut spune: “Facă Dumnezeu să devii așa!”. Este însă un izvor în inima lui Pavel care nu se oprește aici. “Să dea Dumnezeu”, spune el, “ca nu numai tu, ci toți cei care mă ascultați astăzi, să fiți așa cum sunt eu, afară de lanțurile acestea!” (vers. 29). Ce fericire și ce dragoste sunt exprimate în aceste cuvinte (iar în Dumnezeu aceste două lucruri merg împreună)! Un sărman prizonier, bătrân și respins, la sfârșitul vieții este bogat în Dumnezeu. Binecuvântați au fost anii pe care îi petrecuse în închisoare! Se putea da pe sine ca un model al fericirii; căci aceasta îi umplea inima. Există stări ale sufletului care cu siguranță se exteriorizează. Și de ce n ar fi fost el fericit! Ostenelile se încheiaseră, lucrarea sa într un anumit sens se sfârșea, Îl avea pe Hristos și în El toate lucrurile. Isus cel slăvit, care l adusese în truda și dificultățile mărturiei, era acum averea și cununa sa. Așa se întâmplă întotdeauna. Crucea și lucrarea – în virtutea a ceea ce Hristos este – reprezintă savurarea a tot ceea ce este El, atunci când slujba se încheie; și într un anumit sens sunt măsura acestei savurări. Așa au stat lucrurile cu Hristos Însuși în toată plinătatea lor; e valabil și pentru noi, în măsura noastră, potrivit cu harul suveran al lui Dumnezeu. Numai că expresia lui Pavel presupune că Duhul Sfânt lucrează deplin în inimă ca ea astfel să fie liberă să se bucure și că Duhul nu este întristat.

Obiectul glorios al inimii și credinței lui Pavel

Un Isus slăvit – un Isus care l iubea, un Isus care punea pecetea aprobării și dragostei Sale peste slujba lui, un Isus care avea să l ia la Sine în slavă și cu care era una (și acest lucru cunoscut de Pavel potrivit cu puterea abundentă a Duhului Sfânt, în conformitate cu dreptatea divină), un Isus care l a descoperit pe Tatăl și prin care avea locul de înfiere – constituia sursa infinită de bucurie a lui Pavel, obiectul glorios al inimii și al credinței sale; și, fiind cunoscut în dragoste, îi umplea inima cu acea iubire care se revărsa către toți oamenii. Ce lucru mai bun putea să le dorească decât să fie cum era el, afară de lanțurile sale? Și cum, plin de această dragoste, ar fi putut să nu le dorească asta, sau să nu fie plin de o așa cuprinzătoare afecțiune? Isus Însuși era măsura ei.

Slujitorul eclipsat de Hristos

Deși nevinovăția sa a fost demonstrată pe deplin și a fost recunoscută de către judecătorii lui, scopurile lui Dumnezeu trebuiau împlinite. Apelul său la Cezar trebuie să l ducă la Roma, ca să dea mărturie și acolo. Din nou poziția lui aici se aseamănă cu cea a lui Isus. În același timp însă, dacă le comparăm, slujitorul, oricât de binecuvântat este el, scade și este eclipsat de Hristos, așa încât nu ne mai putem gândi la el. Isus S a dat pe Sine în har; El a făcut apel doar la Dumnezeu; a răspuns numai ca să dea mărturie despre adevăr – acel adevăr era slava Persoanei Sale, arăta drepturile Lui, smerit așa cum era. Persoana Lui strălucește printre toți norii întunecați ai violenței omenești, care n ar fi avut nici o putere asupra Lui, dacă n ar fi fost momentul pentru a se împlini astfel voia lui Dumnezeu. Pentru acest scop El Se supune puterii date lor de sus. Pavel însă apelează la Cezar. El este roman – o demnitatea omenească dată de către om și valabilă înaintea oamenilor; el o folosește pentru sine însuși, Dumnezeu împlinindu și astfel scopurile. Unul este binecuvântat, el și lucrările sale; Celălalt este perfect, subiectul desăvârșit al mărturiei înseși.

Pavel, în lanțuri, însă plin de libertate și de bucurie

Totuși, chiar dacă pentru Pavel nu mai este timpul în care el putea să slujească în libertate prin Duhul Sfânt și chiar dacă este prizonier în mâinile romanilor, cel puțin sufletul său este plin de Duhul. Între el și Dumnezeu totul este libertate și bucurie. Totul se va întoarce spre mântuirea lui, adică spre victoria sa definitivă în lupta cu Satan. Ce binecuvântare! Prin comunicările Duhului lui Isus Hristos, cuvântul lui Dumnezeu nu va fi legat. Alții vor căpăta tărie și libertate din pricina lanțurilor sale, chiar dacă, în cadrul stării joase a bisericii, unii vor profita de ele. Însă Hristos va fi propovăduit și mărit, iar asta îl mulțumește pe Pavel. Cât de adevărat este acest lucru și cât de perfectă este bucuria inimii, orice s ar întâmpla! Noi suntem subiectele harului (Dumnezeu fie lăudat!) și totodată instrumente ale lui în slujbă. Hristos singur este Obiectul acestui har, iar Dumnezeu protejează slava Lui – nu mai este nevoie de nimic altceva: chiar aceasta este partea și bucuria noastră desăvârșită.

Trebuie remarcat în această istorie interesantă că momentul în care Pavel ar fi putut să fie cel mai tulburat, când drumul său era poate cel mai puțin evident în conformitate cu puterea Duhului, când a provocat dezordine în sinedriu folosind argumente pe care mai târziu a ezitat să le justifice în întregime – atunci a fost momentul când Domnul, plin de har, i Se arată pentru a l încuraja și întări. Domnul, care la început îi spusese în Ierusalim să plece fiindcă nu i vor primi mărturia, care îi dăduse avertismente să nu se suie acolo, dar care Își împlinea scopurile de har în cadrul slăbiciunii și prin afecțiunile omenești ale slujitorului Său, ba chiar prin intermediul lor, exercitându și în același timp disciplina Sa binefăcătoare în înțelepciunea Sa divină prin aceste aceleași mijloace – Isus i Se arată pentru a i spune că, așa cum mărturisise despre El la Ierusalim, la fel trebuia să mărturisească și la Roma. Acesta este felul în care Domnul interpretează în har întreaga istorie, la momentul în care slujitorul Său ar fi putut simți tot ce era mai dureros în poziția lui, poate chiar să fie copleșit de ea, aducându și aminte că Duhul îl oprise să meargă acolo; căci, când ne aflăm în încercare, îndoiala e un chin. Credinciosul și îndurătorul Mântuitor intervine deci pentru a l încuraja pe Pavel și pentru a da propria interpretare poziției sărmanului Său slujitor, și pentru a scoate în relief caracterul dragostei Sale pentru el. Dacă era necesar să exercite disciplina pentru binele lui, din pricina stării sale și pentru a l desăvârși, Isus era cu el de a lungul acestei disciplinări. Nimic mai mișcător decât delicatețea și intervenția oportună a acestui har. Mai mult, așa cum am spus, totul lucra spre împlinirea planurilor lui Dumnezeu cu privire la iudei, la neamuri și la lume. Căci Dumnezeu poate uni într o singură dispensație cele mai felurite scopuri.

clickbible.org